

A Pécsi Ítéltábla a Bérczi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bérczi Zsuzsanna ügyvéd, címe) által képviselt **I.rendű felperes neve** I. rendű és **II.rendű felperes neve** II. rendű (mindkettő címe) felpereseknek - a Dr. Hetzer Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Hetzer István ügyvéd, címe) által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen személyiségi jogvédelem iránt indított perében a Kaposvári Törvényszék 2016. március 30. napján kelt 8.P.20.094/2016/7. számú ítélete ellen az alperes által 8. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben az alábbiak szerint változtatja meg:

Mellőzi a felperesek emberi méltósághoz fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását, és azt állapítja meg, hogy az alperes a tulajdonában álló ingatlanon lévő sportpálya felperesek mindennapi életvitelét zavaró használatának eltűrésével megsértette a felperesek magánlakáshoz fűződő személyiségi jogát.

Az elsőfokú ítélet jogsértéstől eltiltásra vonatkozó rendelkezését úgy változtatja meg, hogy az alperes tulajdonában álló **b 0000/3.** helyrajzi számú ingatlanon lévő sportpálya használatát minden év október 1. napjától április 30. napjáig terjedő időben délután 18:00 óra és reggel 8:00 óra közötti időpontban, míg minden év május 1. napjától szeptember 30. napjáig terjedő időben este 20:00 óra és reggel 8:00 óra közötti időpontban megtiltja.

Az alperest terhelő vagyoni kártérítés összegét (javítási költség és értékcsökkenés) 467.280 (négy százhatvanhétézer-kettő száznyolcvan) forintra, és ennek az elsőfokú ítélet szerinti késedelmi kamatára leszállítja.

Egyéb fellebbezett részében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fentieket meghaladóan a keresetet elutasítottnak tekinti.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek együttesen 27.000 (huszonhétézer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete szerint a felperesek $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú közös tulajdonában áll a **b 0000** helyrajzi szám alatt felvett **B, T** út 2. szám alatti ingatlan, amely ténylegesen a **B** városához csatolt **D** községben található. Az I. rendű felperes tulajdonrészét 1993-ban, házastársa, a II. rendű felperes 1999-ben szerezte, de már élettársi kapcsolatuk kezdetétől, 1992 júliusától az 1999-ben új lakóépülettel bővített ingatlanban éltek. A perbeli ingatlannal közvetlenül szomszédos a **b 0000/3** helyrajzi számú, 4000 m² alapterületű ingatlan, amely 1991. óta az alperes tulajdonát képezi. Ezen az ingatlanon található a felperesek tulajdonszerzése előtt épült faluház, a kisgyermekek részére készített játszótér, valamint a felperesi lakóépület bővítésének időpontja körül kialakított aszfaltozott sportpálya. A fenti ingatlanokkal szomszédos **b 0000/4** helyrajzi számú ingatlanon korábban italbolt működött, és jelenleg is itt áll a szeszes italokat is árusító **C... Áruház**.

Az aszfaltozott sportpályát a helyi lakosok - fiatalok és felnőttek egyaránt - futballozásra használják. A pályát horganyzott drótfonatos, 5,5 méter magas kerítés veszi körbe, amely azonban helyenként hiányos, a labda könnyen átrúgható a dróthálós védelem mellett, illetőleg felett is. A futballpálya közvetlenül határos a felperesek ingatlanának melléképületeivel, amelyek tetőzetét az átrúgott labdák rongálják. A futballpálya használata során a játék hevében gyakran hangzanak el hangos, durva szavak, a labda pedig az aszfalton pattogva erős hangot hallat. A felperesek és a futballpályát használó helyi lakosok között a viszony elmergesedett. A labda gyakran esik át a felperesek udvarába, ahova engedély nélkül bemennek a játékosok, a felpereseket napi életvitelükben, nyugalmaikban megzavarva. A futballpályát használók magatartása miatt a felperesek szabálysértés miatt bejelentést tettek a **Bi** Rendőrkapitányságon, illetőleg magánvádas eljárást is indítottak a **Bi** Járásbíróságon.

Az I. rendű felperes gépkocsivezető, gyakran tartózkodik otthonától távol, a II. rendű felperes háztartásbeli. Két, jelenleg még tanulmányaikat folytató gyermekük ugyancsak a perbeli ingatlanban lakik.

A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes a futballpálya szabályozás nélküli használatának biztosításával megsértette az emberi méltósághoz és a magánlakás sérthetetlenségéhez fűződő személyiségi jogukat. A személyiségi jogsértés jogkövetkezményeként kérték az alperest kötelezni a sportpálya megszüntetésére, a tulajdonukban álló ingatlanban felmerült 20%-os mértékű, 1.600.000 forint összegű értékcsökkenés, a sportpályát használók által az épületben okozott 500.000 forint kár és ennek 2013. január 1-től számított késedelmi kamata, valamint személyenként 250.000-250.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére a krónikus stressz hatására kialakult szorongás, indulatosság és életvitelük elnehezülése miatt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy jogsértést nem követett el, a felperesek igényüket a rendbontó személyekkel szemben birtokvédelmi eljárás során érvényesíthetik. A faluház gondnoka a sportpálya rendjét felügyeli, de az alkoholfogyasztást, és a részben erre visszavezethető rendzavarást nem tudja megakadályozni. Állította, hogy a labdajátékokkal okozati összefüggésben a felperesek ingatlanában kár nem keletkezett, annak forgalmi értékét pedig a pálya közelsége nem befolyásolja.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek 580.280 forintot (javítási költség és értékcsökkenés címén), valamint ennek 2013. január 1. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamatát. Megállapította, hogy az alperes megsértette a felperesek magánlakás sérthetetlenségéhez és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a **b 0000/3** helyrajzi számú, **B, T** utca 6. szám alatti ingatlanon a **b 0000** helyrajzi számú, **B, T** utca 2. szám alatti ingatlan közvetlen szomszédságában bitumenezett pályán rendszeres labdajátékot

enged. E magatartástól az alperest a jövőre nézve eltiltotta olyan módon, hogy felhívta az alperest, biztosítsa a jövőben az ingatlanának a szomszédjogi szabályok betartására alkalmas rendeltetésszerű használatát. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek külön-külön 250.000-250.000 forint nem vagyoni kártérítést, ennek 2013. január 1-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, és marasztalta az alperest elsőfokú rész költségekben.

Határozatának indokolásában kifejtette, hogy a sportpályán zajló tevékenység, illetőleg a pályát használók magatartása szükségtelenül zavarja a felpereseket a jelentős zajhatás és a labda kiadásával összefüggésben kialakult viták miatt. A sportpályát használók magatartásáért az alperes, mint tulajdonos felelős, aki azonban nem tett meg minden szükséges intézkedést annak érdekében, hogy a játékosok a felperesek személyiségi jogának sérelme nélkül használják a pályát. szakértő 2 igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő szakvéleménye alapján rögzítette, hogy a felperesek ingatlanában a háborítatlan állapothoz képest 5%, azaz 565.000 forint értékcsökkenés állt be az ingatlan 11.300.000 forintos forgalmi értékét alapul véve. A sportpályáról a felperesek melléképületének tetejére rúgott labdák miatt 40 darab cserép kijavítása vált szükségessé, amelynek költsége 15.280 forint. **B E** igazságügyi pszichológus szakértő és dr. **H R** igazságügyi pszichiáter szakértő együttes szakvéleménye alapján arra a következtetésre jutott, hogy az I. rendű felperest a sportpályán folytatott labdajáték és annak mellékhatásai jelentősen megterheltek, így a személyiségéből is adódó magas feszültség szint és a stresszre való mérsékelt toleranciaképességére tekintettel alkalmazkodási nehézségek, indulatosság, önértékeltség alakult ki nála. A II. rendű felperes elhúzódozó és számára kezelhetetlen problémaként, tartós frusztrációként élte meg a helyzetet. A fentiekre tekintettel az 1959. évi Ptk.84.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel megállapította az alperes terhére a felperesek emberi méltóságának és a magánlakás sérthetlenségéhez fűződő személyiségi jogának megsértését - utalva az 1959. évi Ptk. 75.§ (1) bekezdésére, 76.§-ára, valamint 100.§-ára is -, a d) pontra tekintettel a jövőre nézve eltiltotta az alperest a személyiségi jogot sértő magatartástól, és az e) pont alapján - figyelemmel az 1959. évi Ptk.339.§ (1) bekezdésére és a 355.§ (4) bekezdésére - az értékcsökkenés, a javítási költség, valamint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása érdekében az alperes fellebbezett. Kérte a személyiségi jogsértés megállapítása iránt előterjesztett kereset elutasítását, és a sportpálya használatától való eltiltásra vonatkozó rendelkezés pontosításával a játszótér igénybe vételére és működtetésére vonatkozó alperesi magatartási szabályok meghatározását. Fellebbezésében is hangsúlyozta, hogy a felperesek személyiségi jogait nem sértette meg, mert a sportpályát a község lakói használják, köztük és a felperesek között alakult ki vita, az esetek jelentős részében a II. rendű felperes hibájából. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú határozat meghozatala óta a sportpályát teljes egészében körbekerítették, az csak a délutáni órákban, a falugondnok felügyelete mellett használható. Ezáltal a szükségtelen zavarás, és az ingatlanban fennállott esetleges forgalmi értékcsökkenés is megszűnt, ezért a vagyoni kártérítés összegét a javítási költség összegére kérte leszállítani. Kiemelte, hogy ettől függetlenül is vagy az ingatlanban bekövetkezett forgalmi értékcsökkenés megtérítésének, vagy a sportpálya használatától való eltiltásnak lehet helye, a két rendelkezés együtt ugyanazon magatartás tekintetében kétszeres szankciót jelent. Az igazságügyi ingatlanforgalmi szakvéleményben megállapított forgalmi értéket eltúlozottnak találta, ezért az esetleges forgalmi értékcsökkenést a felperesek által megjelölt 8.000.000 forint forgalmi érték alapul vételével kérte meghatározni. Kérte a nem vagyoni kártérítés iránti kereset elutasítását is, mert a sportpálya használatából adódó, a felpereseket pszichésen nem vitásan megterhelő helyzet ilyen mértékű nem vagyoni kártérítést nem indokol, különös figyelemmel a felperesek közreható magatartására is. Támadta az elsőfokú ítéletnek a költségek viselésére vonatkozó rendelkezéseit is, és az elsőfokú per költségek összegét a pernyertesség-pervesztesség aránya szerint kérte megállapítani.

A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. A másodfokú eljárásban keresetüket annyiban pontosították, hogy elsődlegesen a sportpálya használatától való teljes eltiltást, másodlagosan az alperesnek az ingatlanban bekövetkezett forgalmi értékcsökkenés megtérítésére kötelezését kérték, egyúttal felvetették a sportpálya áthelyezésének lehetőségét is. Előadták, hogy tudomásuk szerint az alperes rendelkezik olyan ingatlannal, ahol a falu sportpályája kialakítható lenne más személy szükségtelen zavarása nélkül.

A fellebbezés túlnyomó részében alaptalan.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást helyesen állapított meg, amelyet a másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban csatolt okiratok és fényképfelvételek alapján annyiban egészít ki, hogy az alperes a tulajdonában álló ingatlanon lévő sportpályát kerítéssel vette körbe. **D** község területén sportpálya létesítésére alkalmas más önkormányzati tulajdonban álló ingatlan nincsen.

A tényállás fenti kiegészítése mellett is nagyobb részben egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által levont jogi következtetésekkel.

A felperesek keresete arra irányult, hogy az emberi méltósághoz és a magánlakáshoz fűződő személyiségi jogok megsértése mellett a bíróság kötelezze az alperest az ingatlanukkal szomszédos, az alperes tulajdonát képező ingatlanon kialakított sportpályán folytatott sporttevékenység zavaró hatásának megszüntetésére elsődlegesen az 1959. évi Ptk. 84.§ (1) bekezdés *d*) pontja alapján a sportpálya megszüntetésével és az eredeti állapot helyreállításával, másodlagosan az alperest a sportpálya jogsértő módon történő használatától tiltsa el a Ptk. 84.§ (1) bekezdés *b*) pontja alapján. Ezen túlmenően érvényesítették vagyoni és nem vagyoni káraikat is.

A felperesek igényérvényesítése személyiségi jogsértésen alapult, azzal azonban, hogy a bíróságnak a személyiségi jogsértés megállapításához és a keresetben igényelt jogkövetkezmények alkalmazásához vizsgálnia kellett, hogy az alperesnek a keresetben megjelölt magatartása sérti-e a dolog használatának általános magánjogi szabályát (1959. évi Ptk. 100.§).

Az 1959. évi Ptk. 82.§-a értelmében a magánlakáshoz és a jogi személy céljaira szolgáló helyiségekhez fűződő jog a törvény védelme alatt áll.

A magánlakás sérthetlenségéhez fűződő jog a természetes személy magánszféráját, kialakított életvitelét, magánéletének zavartalanságát védi. A Ptk. hivatkozott rendelkezése általánosságban tilt minden olyan magatartást, amely egy adott személyt a lakásban folytatott és belátása szerint alakított életvitelében zavar vagy akadályoz. A zavarás jellegét az 1959. évi Ptk. 100.§-ához képest kell vizsgálni, vagyis a felperesek magánlakáshoz fűződő személyiségi jogának megsértése csak akkor állapítható meg, ha a keresetben állított zavaró hatás szükségtelen.

A szomszédjog általános szabályát megfogalmazó 1959. évi Ptk. 100.§-a szerint a tulajdonos a dolog használata során köteles tartózkodni minden olyan magatartástól, amellyel másokat, különösen szomszédait szükségtelenül zavarja, vagy amellyel jogaik gyakorlását veszélyezteti. Az 1959. évi Ptk. idézett rendelkezése azon alapul, hogy az együttélés legtöbbször együtt jár a szomszédos ingatlanok használatának bizonyos mértékű zavarásával, ezért nem általában a zavarás, hanem csak a szükségtelen zavarás valósít meg jogellenes magatartást. Szükségtelennek az a behatás minősül, amely a tulajdonosnak az adott környezetben, adott körülmények között elvárható tűrési kötelezettségét meghaladja (Kúria Pfv.I.20.285/2013/4.).

A magánlakás sérthetetlenségéhez fűződő jog olyan alkotmányos alapjog, amely csak más alapvető jog érvényesülése, illetve alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapjog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható (BDT2016.3489.).

Az elsőfokú bíróság a perbeli bizonyítékok, elsősorban a tanúvallomások és a helyszínen készített fénykép- és videófelvevételek okszerű és helyes értékelésével állapította meg, hogy a felperesek falusi környezetben elhelyezkedő ingatlanától néhány méterre lévő sportpályán lényegében napi szinten folyó, többször a késő esti órákba nyúló labdajáték, az ezzel járó hanghatások, az együttélés alapvető szabályait is gyakran sértő játékos magatartás, a labdák rendszeres átrúgása a felperesi ingatlanra, ennek visszaszerzése érdekében a felperesek zavarása, időnként az ingatlanba való engedély nélküli behatolás olyan mértékben korlátozza, illetve akadályozza a felpereseket az ingatlanuk rendeltetésszerű használatában, amely szükségtelen zavarásnak minősül, és a magánlakáshoz fűződő személyiségi jog sérelmét eredményezi.

Kétségtelen tény, hogy a felperesek szükségtelen zavarásához vezető magatartást nem az alperes tanúsította, azonban mint a sportpálya létesítője és annak tulajdonosa e magatartásokat eltűrte, azok ellen hathatósan nem lépett fel, a felperesek jogainak megóvásához szükséges korlátozásokat nem vezette be, ezért e magatartása miatt a felperesek magánlakáshoz fűződő személyiségi jogának megsértése a terhére megállapítható.

A kiegészített tényállás szerint az alperes az elsőfokú ítélet meghozatalát követően a sportpályát körbekerítette, azonban annak ellenőrzött, a felperesek jogait is tiszteletben tartó használata a másodfokú bíróság álláspontja szerint továbbra sem állapítható meg. Az alperes felhívásra sem tudta megjelölni, hogy pontosan mely időpontokban van lehetőség a pálya használatára, különösen hétvégén és ünnepnapokon, és a korlátozott pályahasználat fenntartása érdekében milyen intézkedéseket tett.

Az elsőfokú bíróságtól eltérően ugyanakkor a másodfokú bíróság az emberi méltóság sérelmét nem állapította meg. E jogsérelem a magánlakáshoz fűződő személyiségi jogot sértő magatartásokon túlmenően a felpereseket emberi mivoltában sértő, őket lealacsonyító jogsértést feltételez, amely a sportpálya alperesi létesítésével, működtetésével, működésének eltűrésével nem valósult meg. A személyiségi jogsértés megállapítását ezért ebben e tárgyban mellőzte.

A jogkövetkezmények alkalmazása körében a felpereseknek a magánlakás zavartalan használatához és a pihenéshez fűződő érdekeit, valamint az alperesi oldalon a falu lakóinak a sporthoz fűződő közösségi érdekét kellett mérlegelni.

Abban egyetértett a másodfokú bíróság az alperes fellebbezésével, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a jogsértéstől való eltiltás körében nem tartalmaz egyértelmű rendelkezéseket, pontosan nem értelmezhető, hogy milyen labdajáték biztosításától tiltotta el az alperest, a szomszédjogi szabályok betartására alkalmas rendeltetésszerű használat mibenlétét nem konkretizálta, így önkéntes teljesítés hiányában az ítéletben foglaltak nem kényszeríthetők ki.

A sportpálya megszüntetése és a korábbi állapot helyreállítása, illetve a sportpálya használatától való teljes eltiltás a másodfokú bíróság álláspontja szerint a faluközösségre nézve aránytalan hátrányt jelentene, különös tekintettel arra, hogy a sportpálya kapcsolódik a faluházhoz, a játszótérhez, lényegében egy közösségi tér része. Nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt az

alperes által a másodfokú eljárásban igazolt körülményt sem, hogy a faluban nincs más, sportpálya létesítésére alkalmas önkormányzati terület. Továbbá e szankció még jelentős hátrány okozása mellett sem lenne alkalmas a felpereseknek a per előrehaladtával egyre szélesebb körben megjelölt sérelmeinek elhárítására. A felperesekkel, illetve családtagjaikkal szemben közterületen, közforgalmi járműveken elkövetett jogsértések ugyanis nincsenek konkrét összefüggésben, illetve már függetlenedtek a sportpálya használatától. A felperesek személyes előadása és a tanúvallomások szerint ugyanakkor az egyik komoly zavaró hatás, hogy az esti órákban is használják a sportpályát, így az azzal kapcsolatos sérelmek az esti pihenést is akadályozzák. A másodfokú bíróság ezért időben korlátozta a sportpálya használatát olyan módon, hogy a téli időszakban délután 18:00 óra és reggel 8:00 óra, míg a nyári időszakban este 20:00 óra és reggel 8:00 óra között megtiltotta annak használatát.

Ettől függetlenül alaposnak találta a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek az alperest a felperesi ingatlan forgalmi értékcsökkenésének megtérítésére kötelező rendelkezését. Arra helyesen hivatkozott az alperes fellebbezésében, hogy a szükségtelen zavarás megszüntetése esetén a tulajdonos az ingatlanában a szükségtelen zavarás folytán bekövetkezett forgalmi értékcsökkenés megtérítéseként kártérítést nem igényelhet (EBH2001.517.). A másodfokú bíróság által alkalmazott korlátozás azonban a felperesek szükségtelen zavarását nem szüntette meg, azt mindössze csökkentette. Ugyanis a nappali órákban - ideértve a hétvégéket és ünnepnapokat is - a sportpálya használata a falu közönsége számára biztosított, így az azzal járó zavaró hatásokat a felperesek továbbra is kénytelenek elviselni. További korlátozásra viszont a másodfokú bíróság azért nem látott lehetőséget, mert a tanúvallomások szerint a faluban meglehetősen csekély a szórakozási és sportolási lehetőség, és különösen hétvégén, ünnepnapokon van idő a létesítmény igénybevételére.

Az időbeli korlátozás ellenére fennmaradó szükségtelen zavarás folytán az ingatlanban tehát változatlanul értékcsökkenés áll fenn, amelynek megtérítésére az alperes köteles. Ezt a másodfokú bíróság - a Pp. 206.§ (3) bekezdése szerinti mérlegeléssel - az ingatlan 11.300.000 forintos forgalmi értékének 4 %-ában, 452.000 forintban állapította meg, figyelemmel arra, hogy a szükségtelen zavarás kisebb része már kiküszöbölésre került.

Az alperes alaptalanul támadta a perbeli ingatlan ingatlanforgalmi szakértői véleményben megállapított forgalmi értékét. A perben kirendelt szakértő több, helyből származó összehasonlító adat birtokában, az értékcsökkentő és értéknövelő tényezőket is teljes körűen számításba véve határozta meg az ingatlan forgalmi értékét, amelyet a számítások során a másodfokú bíróság is irányadónak tekintett.

Egyetértett a másodfokú bíróság az alperesnek a felperesek javára nem vagyoni kártérítésben történő marasztalásával is, és az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítés összegét sem találta eltúlzottnak. Az eltelt évek alatt a felpereseket a perbeli sportpálya a magánlakás zavartalan használatában akadályozta, amely önmagában komoly nem vagyoni sérelem. A perben beszerzett igazságügyi pszichológus szakértői vélemény szerint az ennek folytán kialakult krónikus stresszállapot az I. rendű felperesnél a korábban is nem vitásan meglévő magas feszültség szintet, indulatosságot, frusztráltságot felerősítette, és időszakosan pszichésen terhelt hangulati állapotot eredményezett nála. A II. rendű felperesnél pedig e stresszhelyzet az adott személyiségszerkezet mellett szorongásos tüneteket eredményezett. Mindezek figyelembevételével a felperesek által igényelt, lényegében csekély összegű nem vagyoni kártérítés leszállítására a másodfokú bíróság annak ellenére nem látott lehetőséget, hogy több esetben a felperesek sem törekedtek a kialakult helyzet békés megoldására, és arra maguk is - gyakran menthető felindulásból - erőszakosan válaszoltak.

A felperesek igénye a másodfokú bíróság döntésére figyelemmel sem volt eltúlzott, ezért a Pp. 81.§-ának (2) bekezdése alapján az alperes a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelő elsőfokú perköltség megfizetésére lenne köteles. Az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összege ennél kevesebb, ezért az annak leszállítására irányuló alperesi fellebbezés ugyancsak alaptalan volt.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, mellőzte az alperesnek a felperesek emberi méltósághoz fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását, a jogsértéstől eltiltásra vonatkozó rendelkezéseket pontosította, a vagyoni kártérítés összegét leszállította, míg egyéb fellebbezett részében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az elsőfokú bíróság a felperesi kereset elutasításáról - az általa alaptalannak ítélt részében - nem rendelkezett, ezért a másodfokú bíróság a keresetet a fentieket meghaladóan elutasítottnak tekintette.

Az alperes túlnyomó részében sikertelen fellebbezésének eljárásjogi következményeként a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles a felperesek részére a jogi képviselő munkadíját magában foglaló másodfokú perköltséget fizetni. Ennek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (3) és (5) bekezdése alapján 27.000 forintban állapította meg.

Az alperes személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14.§-a szerint.

Pécs, 2017. április 6.

. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogyicska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró